

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **ÓÈËÖÈ** **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 53401/99)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Απριλίου 2003

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.*

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 10-04-03

[υπογραφή]

S. NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση **ÓÈËÖÈ** **κατά της Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

P. LORENZEN,

N. ΒΑΪΪĆ,

E. LEVITS,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 28 Φεβρουαρίου 2002 και 20 Μαρτίου 2003,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω τελευταία ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 53401/99) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος **ΟΪΣΙΩΞ** («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 3 Δεκεμβρίου 1999 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, κ. Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κ. Ι. Μπακόπουλο Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα κατήγγελλε κυρίως τη διάρκεια διαδικασίας αστικής φύσεως. Επικαλούταν τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως.

4. Της προσφυγής επελήφθη το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο αυτού, το τμήμα στο οποίο ανετέθη η εξέταση της υποθέσεως (άρθρο 27 § 1 της Συμβάσεως) συγκροτήθηκε συμφώνως προς το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού.

5. Την 1^η Νοεμβρίου 2001, το Δικαστήριο μετέβαλε τη σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του Κανονισμού). Της παρούσης προσφυγής επελήφθη το πρώτο τμήμα, όπως ανασυγκροτήθηκε (άρθρο 52 § 1).

6. Με την από 28 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση, το τμήμα έκανε την προσφυγή εν μέρει δεκτή.

7. Τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

8. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1950 και διαμένει στην Αθήνα.

9. Στις 4 Φεβρουαρίου 1977, ο πατέρας της προσφεύγουσας απεβίωσε.

10. Στις 18 Απριλίου 1988, ένας από τους αδελφούς της προσφεύγουσας κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου Καβάλας αίτηση αναγκαστικής διανομής κληρονομιάς του πατέρα τους.

11. Στις 7 Απριλίου 1989, με μη οριστική απόφαση, το δικαστήριο διέταξε τους ενδιαφερομένους να αποδείξουν την αξία των κληρονομικών πραγμάτων. Η συζήτηση ανεβλήθη στη συνέχεια, τη αιτήσει των διαδίκων, επανειλημμένως. Στις 20 Μαρτίου 1992, ορίσθηκε πραγματογνώμονας.

12. Στις 18 Νοεμβρίου 1998, 11 Μαρτίου και 17 Μαΐου 1999, η προσφεύγουσα παραπονέθηκε στις διοικητικές υπηρεσίες για το γεγονός ότι ο πραγματογνώμονας καθυστέρησε να καταθέσει την έκθεσή του. Πληροφορήθηκε ότι η διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητα της διοικήσεως και ότι ο ορισθείς πραγματογνώμονας ενεργούσε όχι ως δημόσιος λειτουργός αλλά ως ιδιώτης.

13. Ο πραγματογνώμονας κατέθεσε την έκθεσή του στις 23 Νοεμβρίου 1999.

14. Νέα δικάσιμος ορίσθηκε για τις 2 Μαρτίου 2001, αλλά η συζήτηση ανεβλήθη στη συνέχεια, τη αιτήσει των διαδίκων, για τις 5 Οκτωβρίου 2001. Το δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του το 2002 (απόφαση υπ' αριθ. 58/2002).

15. Την 1^η Ιουλίου 2002, ο αδελφός της προσφεύγουσας εφεσίβαλε την απόφαση αυτή. Η υπόθεση ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Εφετείου Θράκης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

16. Η προσφεύγουσα παραπονείται για τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

17. Η Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας (ιδία δε στα άρθρα 106, 107 και 108 αυτού) έχει θεσπίσει την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους. Εκτιμά ότι η διάρκεια της διαδικασίας οφείλεται κυρίως στη συμπεριφορά των διαδίκων, οι οποίοι ζήτησαν επανειλημμένως την αναβολή της συζητήσεως και δεν επέδειξαν επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή της υποθέσεως.

A. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η διαδικασία άρχισε στις 18 Απριλίου 1988 και ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Εφετείου. Διήρκεσε επομένως μέχρι σήμερα πλέον των δεκατεσσάρων ετών και ένδεκα μηνών.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται βάσει των περιστάσεων της υποθέσεως και αφού ληφθούν υπόψη τα κριτήρια τα οποία έχουν θεσπισθεί με τη νομολογία του, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Richard κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 22 Απριλίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-II, σελ. 824, § 57, *Doustaly κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 23 Απριλίου 1998, *Recueil* 1998-II, σελ. 857, § 39).

20. Εξ άλλου, μόνον οι δυνάμενες να αποδοθούν στις αρμόδιες δικαστικές αρχές καθυστερήσεις δύνανται να οδηγήσουν στη διαπίστωση ότι υπήρξε υπέρβαση της ευλόγου προθεσμίας αντίθετη προς τη Σύμβαση. Ακόμα και

στα νομικά συστήματα τα οποία έχουν θεσπίσει την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση εξασφάλισης της ταχείας εκδίκασης, η οποία απαιτείται από το άρθρο 6 § 1 (*Βαριπάτη κατά της Ελλάδος*, n° 38459/97, 26.10.1999, § 26).

21. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, ακόμα και αν οι διάδικοι ευθύνονται για ορισμένες καθυστερήσεις, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, προκειμένου περί χρονικού διαστήματος άνω των δεκατεσσάρων ετών, η βραδύτητα της διαδικασίας είναι αποτέλεσμα κυρίως της συμπεριφοράς των επιληφθέντων δικαστηρίων και αρχών.

22. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι αρμόδια να οργανώνουν το δικαστικό τους σύστημα κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να εγγυώνται σε κάθε πρόσωπο το δικαίωμα σε οριστική απόφαση επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως εντός ευλόγου προθεσμίας, είναι τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Επομένως, το Δικαστήριο δεν δύναται να θεωρήσει «εύλογο» τον συνολικό διαδραμόντα χρόνο στην προκειμένη υπόθεση.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

23. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι δεν διαθέτει στο ελληνικό δίκαιο πραγματική προσφυγή, η οποία θα της επέτρεπε να εγείρει ενώπιον εθνικής αρχής το ζήτημα της υπερβολικής διάρκειας της ακολουθηθείσας στην υπόθεσή της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη υπό

προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάταξη αυτή δεν παραβιάσθηκε. Η προσφεύγουσα θα ηδύνατο να ζητήσει την αντικατάσταση του πραγματογνώμονα, αφού ο πραγματογνώμονας ήταν εκείνος ο οποίος καθυστέρησε τη διεξαγωγή της διαδικασίας. Πράγματι, κατά το άρθρο 370 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, οι πραγματογνώμονες δύνανται να αντικαθίστανται, είτε τη αιτήσει των διαδίκων, είτε αυτεπαγγέλτως, εφόσον υφίσταται εύλογη αιτία. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η προσφεύγουσα θα ηδύνατο επίσης να εισάγει αγωγή αποζημιώσεως κατά του πραγματογνώμονα.

25. Η προσφεύγουσα αντικρούει δηλώνοντας ότι η αντικατάσταση του πραγματογνώμονα θα ήταν δυνατόν να διαταχθεί από το ίδιο το δικαστήριο και ότι μία αγωγή αποζημιώσεως κατά του πραγματογνώμονα δεν θα ήταν δυνατόν να της παράσχει πλήρη επανόρθωση όσον αφορά τις ήδη διαπιστωθείσες καθυστερήσεις.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στην από 26 Οκτωβρίου 2000 απόφαση *Kudla κατά της Πολωνίας* ([GC], n° 30210/96, § 156, CEDH 2000-VII), έκρινε ότι η ορθή ερμηνεία του άρθρου 13 είναι ότι «η διάταξη αυτή εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονείται για μη εκπλήρωση της υποχρεώσεως, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός ευλόγου προθεσμίας».

27. Επιβάλλεται συνεπώς να προσδιορισθεί εάν η ελληνική έννομη τάξη προσέφερε στην προσφεύγουσα πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα της επέτρεπε να παραπονεθεί για τη διάρκεια της διαδικασίας.

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Συμβάσεως εγγυάται την ύπαρξη στο εσωτερικό δίκαιο προσφυγής επιτρέπουσας στον ενδιαφερόμενο να επωφελείται των δικαιωμάτων και ελευθεριών της Συμβάσεως όπως δύνανται να κατοχυρώνονται από αυτή. Η διάταξη αυτή έχει επομένως ως συνέπεια να απαιτείται εσωτερική προσφυγή η οποία

παρέχει τη δυνατότητα εξετάσεως του περιεχομένου μίας «μαχητής αιτιάσεως» βάσει της Συμβάσεως και προσφέρει την κατάλληλη επανόρθωση (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Kudla κατά της Πολωνίας*, ο.α., § 157).

Το μέγεθος της υποχρεώσεως την οποία το άρθρο 13 επιβάλλει στα Συμβαλλόμενα Κράτη κυμαίνεται αναλόγως της φύσεως της αιτιάσεως του προσφεύγοντος. Εν τούτοις, πρέπει η απαιτούμενη από το άρθρο 13 προσφυγή να είναι «πραγματική» τόσο στην πράξη όσο και ως προς τον νόμο (βλ., π.χ., *Ilhan κατά της Τουρκίας* [GC], n° 22277/93, § 97).

Ο «πραγματικός χαρακτήρας» μίας «προσφυγής» υπό την έννοια του άρθρου 13 δεν εξαρτάται από τη βεβαιότητα μίας ευνοϊκής για τον προσφεύγοντα εκβάσεως. Ομοίως, η «αρχή» η οποία αναφέρεται στη διάταξη αυτή δεν είναι απαραίτητο να είναι μία δικαστική αρχή, αλλά τότε οι εξουσίες της και οι εγγυήσεις τις οποίες παρέχει λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση του πραγματικού χαρακτήρα της προσφυγής η οποία ασκείται ενώπιόν της. Περαιτέρω, το σύνολο των προσφυγών οι οποίες προσφέρονται από το εσωτερικό δίκαιο δύναται να πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 13, ακόμα και αν καμία από αυτές δεν ανταποκρίνεται εξολοκλήρου σε αυτό μόνον (βλ., μεταξύ άλλων, *Silver κ.λ.π. κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 25 Μαρτίου 1983, série A n° 61, σελ. 42, § 113, *Chahal κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 15 Νοεμβρίου 1996, *Recueil* 1996-V, σελ. 1869-1870, § 145).

29. Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι η Κυβέρνηση δεν δηλώνει ότι υφίσταται ειδικό ένδικο μέσο το οποίο θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να παραπονεθεί για τη διάρκεια της διαδικασίας, αλλά υποστηρίζει ότι θα ήταν δυνατόν η προσφεύγουσα να ζητήσει την αντικατάσταση του πραγματογνώμονα και να εγείρει αγωγή αποζημιώσεως σε βάρος του. Κατά το Δικαστήριο, οι προτεινόμενες από την Κυβέρνηση προσφυγές δεν πληρούν τους όρους του άρθρου 13, διότι σκοπό έχουν μόνο να επιβάλλουν κυρώσεις στον πραγματογνώμονα λόγω της συμπεριφοράς του και δεν προσφέρουν άμεση επανόρθωση της

καταγγελλόμενης καταστάσεως.

30. Επομένως, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας στο εσωτερικό δίκαιο προσφυγής η οποία θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να επιτύχει την πραγμάτωση του δικαιώματός της να «εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός ευλόγου προθεσμίας», υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

31. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δίκαια ικανοποίηση.»

A. Υλική ζημία και ηθική βλάβη

32. Η προσφεύγουσα δηλώνει ότι υπέστη σημαντική υλική ζημία επειδή δεν ηδύνατο να πωλήσει επί σειρά ετών – άνω των δεκατεσσάρων – τα ακίνητα τα οποία κληρονόμησε από τον πατέρα της. Ζητά το ποσό των 189 662 ευρώ για τον λόγο αυτόν.

33. Εξ άλλου, η προσφεύγουσα ζητά από το Δικαστήριο να της επιδικάσει το ποσό των 58 700 ευρώ για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη συνεπεία της παραβιάσεως των δικαιωμάτων της τα οποία εγγυάται η Σύμβαση.

34. Η Κυβέρνηση θεωρεί τα ποσά αυτά υπέρογκα. Ειδικότερα, δηλώνει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην – κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας – υλική ζημία και στις διαπιστωθείσες παραβιάσεις. Θεωρεί ότι το ποσό των 3 000 ευρώ θα αρκούσε να επανορθώσει τη ζημία την οποία ενδεχομένως υπέστη η προσφεύγουσα.

35. Το Δικαστήριο συμφωνεί με την Κυβέρνηση όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας περί της υλικής ζημίας. Υπενθυμίζει στο σημείο αυτό ότι απέρριψε την αιτίαση της προσφεύγουσας όσον αφορά το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της, ως πρόωρο (*Κόντη-Αρβανίτη κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 53401/99, 28 Φεβρουαρίου 2002, μη δημοσιευθείσα). Επομένως, ουδόλως αιτιολογείται επιδίκαση αποζημιώσεως για τον λόγο αυτόν.

36. Αντιθέτως, το Δικαστήριο δέχεται ότι πρέπει η προσφεύγουσα να υπέστη ηθική βλάβη λόγω της σε βάρος της παραβιάσεως των άρθρων 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, συμφώνως προς το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 20 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.
3. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, το ποσό των 20 000 ευρώ (είκοσι χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Απριλίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 19-05-2003.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ